

Arrest

nr. 156 907 van 24 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 22 juli 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN HARCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, geboren te B. op (...)1963 en op 27 januari 2013 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 29 januari 2013 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 24 april 2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Tegen deze beslissing van het CGVS diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 4 oktober 2013 weigerde de Raad eveneens bij arrest nr. 111 297 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 23 mei 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Tegen deze beslissing van 23 mei 2013 diende verzoeker een beroep in bij de Raad, dat op 29 november 2013 bij arrest nr. 114 729 werd verworpen.

Op 9 oktober 2013 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met A.R, zijn partner van Belgische nationaliteit.

Op 6 november 2013 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie (bijlage 19*ter*).

Op 27 november 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 30 november 2013 stelde de lokale politie vast dat verzoeker niet meer op het opgegeven adres verbleef.

Op 11 december 2013 nam de gemachtigde van de burgemeester van Temse een beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag van 27 november 2013 tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad.

Op 27 januari 2014 besliste het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse om de beslissing van 11 december 2013 tot niet inoverwegingname van de verblijfsaanvraag van 27 november 2013 in te trekken.

Op 27 maart 2014 verwierp de Raad bij arrest nr. 121 630 het beroep ingesteld tegen de beslissing tot niet inoverwegingname van 11 december 2013, aangezien het beroep door de intrekking van deze beslissing zonder voorwerp was geworden.

Op 5 mei 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen deze beslissing van 5 mei 2014 diende verzoeker beroep in bij de Raad, dat op 23 oktober 2014 bij arrest nr. 131 903 werd verworpen.

Op 20 januari 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 27 november 2013 op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, dat op 24 november 2015 bij arrest nr. 156 903 werd verworpen.

Op 20 januari 2015 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, dat op 24 november 2015 bij arrest nr. 156 905 werd verworpen.

Op 22 januari 2015 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn wettelijk samenwonende partner R.A.

Op 15 juli 2015 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.01.2015 werd ingediend door:

Naam: A., D.O. (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, kan deze niet in aanmerking worden genomen als bewijs van bestaansmiddelen.

De bestaansmiddelen die betrokkene zelf verwerft uit interim tewerkstelling kunnen evenmin in overweging worden genomen, gezien het overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 wel degelijk de Belgische referentiepersoon is die zich wenst te laten vergoeden die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken (Conseil d'état, cass., arr. 230.955, 23 april 2015).

Verder dient te worden opgemerkt dat, alhoewel strikt genomen het 'bewijs' geleverd is dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie hebben, gezien ze intussen meer dan 1 jaar wettelijk samenwonend zijn (zie rijksregister), uit het dossier blijkt dat dit niet het geval is. Uit het administratief verslag dd.2.06.2015 van een inspecteur van de politie blijkt dat deze zich er tientallen keren heeft aangeboden en betrokkene er nooit heeft kunnen aantreffen, dat betrokkene er ook nauwelijks gesignaleerd werd in de buurt, de buurtbewoners er zijn woonst niet konden bevestigen, er nauwelijks persoonlijke spullen van mijnheer konden worden aangetroffen in de woning. Er wordt niet uitgesloten dat betrokkene occasioneel bij mevrouw verblijft, echter of van een 'duurzame en stabiele' relatie sprake is gezien alle vaststellingen kan bezwaarlijk gesteld worden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van "het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur", van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte gemotiveerd moeten worden.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande het feit dat zijn land van herkomst naar een burgeroorlog afglijdt. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dan ook diende te motiveren waarom zij geen rekening heeft gehouden met de situatie van onveiligheid die sedert geruime tijd in Nigeria heerst. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst slechts naar het feit dat verzoeker geen geldig reisdocumenten heeft.

Het is algemeen geweten dat de Nigeriaanse autoriteiten te kampen hebben met een religieuze oorlog waarbij honderden doden vallen. Hierbij worden alle Nigerianen geïsoleerd. Verzoeker legt dienaangaande een recent reisadvies van het ministerie van Buitenlandse zaken voor, dat minstens als een begin van bewijs dient te worden beschouwd.

Gelet op het bestaan van een reëel risico in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, diende de dienst vreemdelingenzaken dit gegevens onderzoeken. Dit onderzoek diende uit de bestreden beslissing te blijken.

Bij gebrek van motivering omtrent de het al of niet bestaan van een risico in geval van terugkeer, dient men vast te stellen dat de bestreden beslissing niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven steunt.

Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden. Het feit alleen dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum, is geen voldoende reden om hem in casu het bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 3 EVRM staat evenzeer vast. Dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan helemaal niet tegemoet komt. De bestreden beslissing ontbeert in casu elke motivatie.

Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op onmenselijke behandeling na te gaan, de te voorzien gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete situatie in het land van herkomst van verzoeker, schendt zij het artikel 3 EVRM. Het is algemeen geweten dat Nigeria sedert geruime tijd naar een burgeroorlog afglijdt. Sedert enkele maanden worden honderden Nigerianen dagelijks gedood omwille van de spanningen tussen de moslims en de christenen

Dat de bestreden beslissing dd. 15 juli 2015 werd genomen op een kennelijk onredelijke wijze.

De administratieve overheid is gehouden, als gevolg van de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur om wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist.

Dat het vast staat dat het bestuur alles behalve zorgvuldig handelt, en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur. Uit het voorgaande blijkt dat de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.

Verzoeker heeft vanaf zijn aankomst in België ten eerste werk gemaakt van zijn integratie in de Belgische samenleving, waarin hij zich wel degelijk profileerde en hierbij niet onopgemerkt bleef.

Deze integratie van verzoeker heeft zich op allerlei vlakken afgespeeld.

Vooreerst was hij zich maar al te goed bewust van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving, ook inhield dat hij de Nederlandse taal zo snel mogelijk diende aan te leren, en daarom heeft hij zich kosten noch moeite gespaard om zowel via officiële kanalen, als door zelfstudie het Nederlands aan te leren.

Pagina | 5 Verzoeker legt ter staving een attest van inburgering, gedateerd op 9.01.2015, voor waarin wordt bevestigd dat verzoeker het vormingsprogramma dat in het inburgeringscontract werd vastgesteld, met regelmaat heeft gevolgd en volgende onderdelen van het programma heeft gevolgd (stuk 8):

- Nederlands als tweede taal (niveau A1 – Breakthrough);*
- Maatschappelijke oriëntatie;*
- Loopbaanoriëntatie professioneel.*

Verzoeker voegt tevens ter staving een attest van de CVO TEMSE met zetel gevestigd aan de Schoolstraat 17 te 9140 TEMSE gedateerd dd. 27.01.2015 waaruit blijkt dat hij zich heeft ingeschreven en heeft betaald voor de cursussen NT2 Deel 3 threshold 1 A + B. (Stuk 9)

Verzoeker heeft dan ook op heden een niet miskenbare kennis van het Nederlands opgebouwd.

Het ontbreekt verzoeker daarbij tevens geenszins aan energie en sociale wellevendheid.

Op arbeidsvlak mag niet onopgemerkt voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoeker vanaf het ogenblik dat deze zich bewust was dat ook werken in onze samenleving onontbeerlijk was, nu hij in zijn eigen levensonderhoud wenste te voorzien, het nodige heeft gedaan waar hij sedert november 2013 arbeid verricht via overeenkomsten voor uitzendarbeid (stukken 5, 6 en 7). Voorheen verrichtte verzoeker vrijwilligerswerk bij de Antwerpse vrijwilligersorganisatie VIA.

Op sociaal vlak heeft verzoeker sedert mei 2013 een duurzame vaste relatie met mevrouw A.R., geboren te (...), met wie verzoeker sindsdien samen woont te (...). (stuk 4)

Verzoeker en mevrouw A.R. hebben op 9 oktober 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd en deze situatie is tot op heden ongewijzigd. (stuk 5)

Verzoeker heeft derhalve nauwe banden met België gelet op zijn duurzame vaste, gelukkige relatie met A.R., dit in tegenstelling tot de beweringen van de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dd. 15 juli 2015.

Dat mevrouw A.R. inderdaad een werkloosheidsuitkering ontvangt en actief op zoek is naar werk doch dit loopt niet van een leien dakje. (stuk 8)

Dat er immers dient rekening te worden gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, m.n. de behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen en duur van de werkloosheid, gezondheidstoestand, e.d.m. hetgeen de dienst Vreemdelingenzaken echter heeft nagelaten.

Aangezien de dienst Vreemdelingenzaken alvorens het verblijfsrecht te weigeren steeds rekening dient houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat verzoekende partij bijna twee jaar wettelijk samenwonende is met mevrouw A.R. met Belgische nationaliteit.

Dat de weigering van het recht op verblijf en een verwijdering van het Belgische grondgebied van verzoekende partij een schending van art. 8 EVRM (Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven) inhoudt.

Dat voor het overige alle voorwaarden zoals bepaald in art. 40 ter Vreemdelingenwet zijn vervuld.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1 Op onontvankelijke wijze aangevoerde onderdelen van het middel

Verzoeker voert de schending aan van artikel 6 van het EVRM, zonder dit enigszins verder toe te lichten. De Raad wijst op artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Nu verzoeker heeft nagelaten uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissingen artikel 6 van het EVRM zouden schenden, is het middel dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schending betreft.

Verzoeker verwijst verder in het verzoekschrift nog in zeer algemene bewoordingen naar 'het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur' zonder daarbij te preciseren welk principe van behoorlijk bestuur werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus werd ook dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

3.2 Aangaande de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoeker acht de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd. Hij stelt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing diende te motiveren waarom hij geen rekening heeft gehouden met de situatie van onveiligheid die sedert geruime tijd heerst in Nigeria, dat naar een burgeroorlog afglijdt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, en wordt gesteld dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Waar verzoeker schijnt te menen dat de gemachtigde heeft nagelaten te motiveren omtrent een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, hoewel hij daartoe gehouden was, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht omvat, zodat dergelijke afweging omtrent een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet expliciet in de bestreden beslissing diende te worden opgenomen. Bovendien slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst artikel 3 van het EVRM zou schenden.

De Raad wijst erop dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (situatie van onder meer groepsvervolging) (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoeker het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Dit geldt eveneens als in een situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of nationaal gewapend conflict de graad van willekeurig geweld zo een uitzonderlijk hoog niveau bereikt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15 c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, §§'n 35, 43 en 45 <http://curia.europa.eu>; in dezelfde zin EHRM 17 juli 2008, NA v. UK, §§'n 115-117.)

De Raad stelt *in casu* vast dat verzoeker geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten heeft aangebracht waaruit blijkt dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In dat opzicht wijst de Raad er vooreerst op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers asielaanvraag op 24 april 2013 door het CGVS werd afgewezen, waarna ook de Raad op 4 oktober 2013 bij arrest nr. 111 297 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigerde. De Raad merkt daarbij op dat de draagwijdte van het onderzoek naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 48/4, § 2, b of c) van de Vreemdelingenwet wel zeer nauw aansluit bij het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er verder op dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde verzoekers situatie wel degelijk heeft onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zo motiveerde de gemachtigde in de beslissing van 20 januari 2015 waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard dat verzoeker zijn beweringen aangaande een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft gestaafd of op de eigen situatie heeft betrokken en geen enkel nieuw element heeft toegevoegd aan de elementen die reeds voorlagen tijdens zijn asielprocedure en die niet weerhouden werden door de bevoegde asielinstanties.

Waar verzoeker thans bij het verzoekschrift een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voegt om zijn betoog te ondersteunen dat hij in Nigeria een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat dit stuk niet voorlag bij de aanvraag en dus niet door de gemachtigde kon in overweging genomen worden en dat dergelijk reisadvies voor Belgen een algemeen advies is bestemd voor Belgische reizigers die naar het betrokken land willen reizen. Het heeft slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Dit advies is al te algemeen van aard om aan te tonen dat verzoeker in zijn persoonlijke situatie en bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een behandeling riskeert te ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Uit dit reisadvies blijkt niet, en evenmin acht de Raad het algemeen geweten, dat op het gehele grondgebied in Nigeria de graad van willekeurig geweld zo een uitzonderlijk hoog niveau zou bereiken dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van de *supra* geciteerde rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie.

Er blijkt aldus niet dat verzoeker concrete elementen heeft aangehaald die erop wijzen dat hij in zijn land van herkomst dient te vrezen voor een onmenselijke en vernederende behandeling. Hoe dan ook staat het verzoeker vrij een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen indien hij van mening is dat sedert het arrest van de Raad van 4 oktober 2013 de veiligheidssituatie in Nigeria dermate is verslechterd dat een terugkeer naar het land van herkomst een risico uitmaakt in het licht van artikel 3 van het EVRM of in het licht van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat zowel de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden artikel 8 van het EVRM schendt, wijst de Raad erop dat uit de bespreking *infra* van dit onderdeel van het middel blijkt dat deze schending niet kan worden aangenomen.

Verzoeker meent ook dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden. Hij meent dat het feit alleen dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum, geen voldoende reden is om hem *in casu* het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient daarbij de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad onderzoekt de beweerdde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de toepasselijke bepaling, met name artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)”

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet, waarnaar artikel 7, §1, 2° verwijst, bepaalt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.
(...)”

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker, op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, niet in het bezit was van een geldig visum. Bovendien blijkt dat hij reeds sinds januari 2013 in België verblijft, hetzij reeds langer dan de maximale termijn van drie maanden. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist. Uit de voorgaande en volgende bespreking blijkt tevens dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk heeft gemaakt dat in casu een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag of enige andere wettelijke bepaling eraan in de weg staat dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied wordt afgegeven. Verzoeker zet ook niet uiteen met welke andere relevante elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg komt het de Raad niet onredelijk voor dat de gemachtigde op grond van artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet de beslissing heeft genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangenomen.

3.3 Aangaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

Waar verzoeker de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk bekritiseert, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). In de mate dat de stukken die verzoeker thans bij het verzoekschrift heeft gevoegd - namelijk de “tewerkstellingsattesten” waaruit blijkt dat verzoeker zelf in 2013, 2014 en 2015 een aantal dagen als uitzendkracht was tewerkgesteld evenals het attest van het CVO van Temse - niet aan het bestuur voorlagen op het moment dat de bestreden beslissingen werden genomen, kan de Raad deze stukken thans niet bij de beoordeling betrekken. Hetzelfde geldt voor de trajectovereenkomst van 27 februari 2014 tussen mevrouw A.R. en de VDAB, die verzoeker op 12 augustus 2015 als “bijkomend stuk” aan de Raad heeft toegezonden, maar die niet voorlag op het moment dat de bestreden beslissingen werden genomen.

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de toepasselijke bepalingen, met name de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, die verzoeker eveneens geschonden acht.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

(..)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

Uit bovenstaande bepalingen blijkt duidelijk dat verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag diende aan te tonen dat zijn partner, mevrouw A.R., als referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt ten bedrage van minimum honderd twintig procent van het

bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, en dat bij de beoordeling van deze inkomsten de werkloosheidsuitkering van mevrouw A.R. slechts in aanmerking kan worden genomen voor zover zij kan bewijzen dat zij actief werk zoekt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag van 22 januari 2015 een werkloosheidsattest van het ABVV heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn partner, mevrouw A.R. in de periode van oktober 2014 tot februari 2015 werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag echter geen enkel stuk bijgebracht waaruit zou blijken dat mevrouw A.R. actief naar werk zoekt. Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde heeft nagelaten om, bij de beoordeling van de voorwaarde van het actief naar werk zoeken, rekening te houden met de "persoonlijke omstandigheden" van mevrouw A.R. met name haar behaalde diploma's, gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, de duur van de werkloosheid en haar gezondheidstoestand, wijst de Raad erop dat verzoeker noch bij zijn verblijfsaanvraag, noch thans bij het verzoekschrift dergelijke omstandigheden heeft uiteengezet noch aangetoond waarmee de gemachtigde volgens hem rekening had dienen te houden. Verzoeker heeft zich ertoe beperkt bij zijn verblijfsaanvraag een werkloosheidsattest van het ABVV toe te voegen, waaruit niet meer blijkt dan dat mevrouw A.R. tussen oktober 2014 en februari 2015 werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen. De gemachtigde kon dan ook in redelijkheid oordelen op basis van verzoekers verblijfsaanvraag en de door hem tijdig ingediende stukken dat verzoeker niet heeft aangetoond dat mevrouw A.R. actief op zoek is naar werk, zodat haar werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kon worden genomen als bewijs van de bestaansmiddelen vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog in het verzoekschrift aangaande zijn inspanningen tot integratie, zijn taalkennis, zijn energie en sociale wellevendheid, zijn vrijwilligerswerk en zijn eigen arbeid als uitzendkracht, zijn relatie met mevrouw A.R. en zijn nauwe banden met België doet geenszins afbreuk aan deze motivering. Ook met zijn bewering in het verzoekschrift dat mevrouw A.R. wel degelijk actief naar werk zoekt maar dat dit niet van een leien dakje loopt, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen, aangezien de rechtmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld op grond van de gegevens waarover het bestuur kan beschikken op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Waar verzoeker nog meent dat de gemachtigde bij de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden rekening diende te houden met een aantal factoren, zoals de duur van verzoekers verblijf in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en zijn banden in het herkomstland, wijst de Raad er met verweerder op dat de Vreemdelingenwet dergelijke verplichting weliswaar aan de gemachtigde oplegt wanneer een einde wordt gesteld aan het bestaand verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger, maar niet wanneer de gemachtigde zoals *in casu* de toekenning van het verblijfsrecht wenst te weigeren aan betrokkene.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Verzoeker wijst erop dat hij bijna twee jaar wettelijk samenwoonde met mevrouw A.R. en meent dat de weigering van verblijf en een verwijdering van het Belgisch grondgebied artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst erop dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de gemachtigde het bestaan van een duurzame en stabiele relatie betwist, nu zij stellen dat de inspecteur van de politie zich tientallen keren heeft aangeboden en betrokkene nooit werd aangetroffen, dat hij er ook nauwelijks gesignaleerd werd in de buurt, de buurtbewoners zijn woonst niet konden bevestigen en er nauwelijks persoonlijke spullen van mijnheer konden worden gevonden. Verzoeker laat deze argumenten onbeantwoord in zijn verzoekschrift.

Desalniettemin erkent de gemachtigde uitdrukkelijk dat verzoeker “strikt genomen het bewijs heeft geleverd van een duurzame en stabiele relatie nu hij intussen meer dan 1 jaar wettelijk samenwonend is.” Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker toch een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM met mevrouw A.R, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan is er volgens het EHRM geen sprake van ‘inmenging’ en dient geen toetsing te gebeuren aan artikel 8, tweede lid van het EHRM. Wel moet dan volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij aldaar zijn recht op gezinsleven kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70, EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, §114).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om met het oog op migratiecontrole, voorwaarden hiertoe vast te leggen. *In casu* dient betrokkene om verblijfsrecht te verkrijgen op grond van een duurzame relatie aldus onder andere te voldoen aan de basisvoorwaarden omtrent het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In casu wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen heeft aannemelijk gemaakt voor het leiden van een gezins- en privéleven elders en dat hij zijn middel ook geenszins in die zin heeft ontwikkeld. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot de summiere bewering dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden nu hij bijna twee jaar wettelijk samenwonend is met mevrouw A.R, maar laat na uiteen te zetten waarom zijn partner hem niet zou kunnen vervoegen in zijn land van herkomst . De Raad wenst er in dat opzicht tevens op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Verzoeker maakt gezien het bovenstaande niet aannemelijk dat op de Belgische staat de positieve verplichting zou rusten op grond van artikel 8 van het EVRM om de toepassing van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ten voordele van zijn gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES